**Mort en vida**

Blanc. Ho recordo tot blanc. Durant anys la meva existència va estar en blanc, per dins i per fora. Va ser blanca i freda i desolada com l'Àrtic. Abans que condemnar-me a aquesta existència inhumana haurien d'haver-me sacrificat, però no es van atrevir, i la seva covardia va provocar el meu patiment. Diuen que només es guarden els bons records. Com que jo no en tinc, d'aquests, guardo els altres, els dolents. La meva mare va estar en coma durant tot el seu embaràs i quan va arribar el moment li van fer la cesària per treure'm. El meu pare va morir durant els fets del novembre, com li va passar al seixanta-sis per cent de la població. Durant dos mesos, el caos es va apoderar de la ciutat, i fins i tot durant tot l'any següent van continuar apareixent conats d'infecció, alguns de falsos i altres de certs. El país va estar en estat d'excepció durant sis anys i els nostres costums van mutar per sempre. Avui, quinze anys després, l'asèpsia i la seguretat continuen sent obsessions. La població ha crescut a ritme molt lent, i el mateix ha passat amb l'economia. La gent no es fa petons, no es dona la mà, no s'abraça, almenys fins que es completa un llarg procés de coneixement mutu. No hi ha casament sense anàlisis clíniques que garanteixin la netedat de la sang dels dos cònjuges.

I en el meu cas és pitjor. Estic net, com han certificat un cop i un altre tota mena de metges, biòlegs i químics des que vaig arribar a aquest món, però arrossego el pecat original: la meva mare va ser una infectada. La va mossegar un d'aquells avortons i només van poder contenir el seu deliri assassí amb drogues que mantenien les seves constants vitals al mínim perquè jo pogués anar desenvolupant-me dins del seu ventre. No sé per què ho van fer. Aleshores no hi havia miraments: més d'una ressaca s'havia pagat amb la foguera. Qualsevol malalt era vist com un ésser feble, un host fàcil del virus. Molts van morir preventivament. Calia fer taula rasa. A mi em van deixar créixer per conèixer millor la malaltia. Per estudiar si es transmetia de pares a fills, per treure'm mostres de la meva —suposadament purulenta— sang, per estudiar com convertir-la en una arma química. Em necessitaven però em temien. Jo era un perill potencial.

Mai no se'm van acostar. I encara que amb el temps hi va haver qui hauria estat disposat a fer-ho, el protocol no ho permetia.

Els compadeixo. En realitat dic malament quan afirmo que els monstres van dur a l'altre barri el seixanta-sis de la població. A aquests els van estalviar el patiment; és el trenta-quatre restant el que està condemnat a un infern en vida. Tots senten desconfiança i remordiments. A les cares se'ls llegeix la culpa. Tots caminen sense il·lusió, sense esperança, capcots i sense esma, com autòmats, com aquests éssers que tant temen. Es mouen per inèrcia i si algun s'atreveix a mostrar desig, afany, una espurna d'il·lusió, els altres s'encarreguen de reprimir-li-ho, adduint les lleis i els procediments o amb una mera expressió d'incredulitat o menyspreu. Són morts en vida.

Jo també tinc els meus dies d'estupefacció i catatonia. Reposo la vista sobre qualsevol objecte de l'habitació i em quedo quiet durant hores, sense moure un múscul. Tot i que la majoria de vegades sí que em mou una passió: l'odi. Però ni això no em deixen sentir. Si tinc un rampell, posen opiacis al sistema de ventilació fins que perdo el sentit i em quedo de nou immòbil i bavejant. Així és com més els agrado. De manera que he après a canalitzar la ràbia de manera més discreta, en dosis tolerables per a ells. Premo els punys i serro les dents fins que sento una dolor aguda. Em recolzo a la paret i empenyo amb força una vegada i una altra, fins que acabo rendit. Quan pinto, subratllo els traços fins que foraden el paper o es converteixen en un embull confús. Els meus dibuixos no agraden mai als psicòlegs, però a mi sí. No n'hi ha dos d'iguals. I cada vegada que els miro hi veig formes diferents. Encara que els faig jo, sorgeixen d'un lloc desconegut. És la meva mà la que els fa, moguda per no sé quin impuls.

De vegades no puc contenir els crits, que dirigeixo sempre contra ells acompanyant-los de cops contra el plexiglàs. Els meus cuidadors em diuen malcriat; no s'adonen que amb aquest insult s'acusen ells mateixos. Estic en una presó i ni tan sols és daurada (flonja sí, per evitar que m'infligeixi mal a mi mateix). Una paret de maó cobreix gairebé tot el camp de visió de la

finestra. No és gran cosa, però atreu molt la meva atenció: és el món exterior. A més a més, cada dia i cada minut adquireix una tonalitat diferent. A la cel·la tinc una temperatura constant de vint-i-dos graus, dia i nit, primavera, estiu, tardor i hivern. Però la paret de maó m'informa de l'hora del dia, de l'estat del cel —que no puc veure directament—, de l'estació de l'any. També hi crec llegir signes del passat i del futur. El color vermellós evoca uns fets que no vaig viure, o que potser vaig viure des d'un mirador excepcional, que no privilegiat: el ventre d'una infectada. Cap al tard, quan el sol ponent encén encara més els maons, quan els torna incandescents, m'arriben onades de records: records de frenesí i d'horror. El cor em batega amb més força: amb un ritme lent, però amb pulsacions profundes, com una mar de fons. Sento la sang inundar el meu cervell en onades, saturar els meus sentits. És una sensació no exempta de plaer. D'alguna manera sento plenitud i no aquesta indolència que em corca a poc a poc, però sense fre. I en altres moments el mur adquireix una gran diversitat de colors —tota la gamma de marrons, ocres, taronges i grocs—, que sembla un codi que no aconsegueixo interpretar. Cada taca de color és una paraula i totes juntes m'anuncien alguna cosa que ha d'ocórrer, però que soc incapaç de desxifrar. Sé que hi he d'insistir, que algun dia trobaré la clau que em farà entendre-ho tot.

En les últimes setmanes s'han succeït els esdeveniments. Fa dies que em venen a veure molt sovint els membres del comitè d'avaluació i les autoritats. Al principi venien molt seguit, però de mica en mica van deixar de fer-ho, i només els veia un parell de vegades l'any. Alguna cosa deu haver passat perquè hagin tornat a la rutina dels primers temps. Es queden a l'altra banda del vidre i em miren fixament durant una bona estona. De vegades parlen entre ells. Encara que no sento el que diuen, llegint els seus llavis capto fragments de conversa i muntant uns fragments amb altres he entès que s'estan plantejant seriosament deixar-me anar. Quan me'n vaig adonar vaig sentir un calfred. Moro per sortir d'aquesta gàbia, per respirar aire fresc, per caminar sense destí i mirar al meu voltant, i tocar-ho, olorar-ho i escoltar-ho tot. Em deleixo per contemplar directament el cel i el sol, sense reflexos, per veure si entenc millor els seus missatges. Sospiro per alliberar-me d'aquest aïllament que em corseca i m'ofega.

Però alhora sé que em sentiré feble i desemparat. El més mínim oratjol em resultarà violent, la llum em cegarà. I el pitjor serà la gent: de què no són capaces les persones? Em menysprearan, es riuran de mi, em mentiran, em culparan, intentaran aprofitar-se de mi. Com hi ha déu! Com podré suportar això? I encara em temo a més a mi mateix. Sé que totes les anàlisis han resultat negatives, però tinc respecte de mi els mateixos dubtes que assalten els científics: i si el mal hi és, només que no saben trobar-lo? I si està latent? I si només espera interactuar amb algun altre element per sortir a la superfície? I si, i si…

Pel que he pogut veure, els que han de decidir sobre mi es troben en una disjuntiva: han fet totes les proves hagudes i per haver i no han trobat el més petit indici que fos portador del virus. No em poden retenir per més temps. El dia del meu setzè aniversari m'han de deixar anar. Només falta un mes. Déu meu, vull sortir, però encara no estic preparat, necessito més temps!

La doctora Auró ha sol·licitat ser la meva tutora legal. Demanarà la jubilació anticipada per fer-se càrrec de mi. Diu que està decidida. Ningú no s'hi ha oposat: això els facilita molt les coses. Em podran deixar anar sabent que estic controlat, que algú que coneix el meu cas —i ningú no el coneix tan bé com ella— segueix la meva evolució. I a mi també m'ajuda! Soc incapaç de valdre'm per mi mateix. I ella, a diferència d'altres, sempre s'ha preocupat per mi. I per això també jo li professo afecte.

La Valentina diu que anirem a la muntanya. Sí, és el millor, anar ben lluny d'aquesta ciutat decadent i grisa, escenari de massa records, curulla encara d'odis i retrets. Buscarem un lloc tranquil on pugui aprendre a viure. Només necessito un racó a prop dels arbres i un riu, un lloc on pugui passejar i contemplar l'horitzó. I els meus llibres.

En una setmana m'alliberen. He preguntat com anirà, quin protocol se seguirà. Ningú no ho sap. La Valentina diu que és molt simple, que obriran la porta i sortiré. Tinc por. Què faré? Respiraré

amb normalitat? Com serà l'aire? Em tocaran? Hauré de donar la mà a algú? Cap on aniré? Què passarà amb les meves coses? Què passarà amb la gàbia? La destruiran? Hi posaran un altre cas d'estudi per experimentar amb ell? Fa dos dies que no dormo. No faig altra cosa que donar voltes a tot això i no en trec l'aigua clara. Segons la Valentina sabré què he de fer quan arribi el moment.

Avui he sortit.